

Časopis, ki je nastal v času koronakrize in pouka na daljavo

Želiš tudi ti prispevati svoj članek, spis, pesem ali risbo? Svoj prispevek nam pošlji na e-naslov ucenci@os-breg.si ali ga oddaj v šolski knjižnici.

ASTRONOMSKA OLIMPIJADA

Olimpijade iz astronomije se je lahko udeležilo prvih deset na državnem tekmovanju iz vsakega razreda oz. starostne skupine. Najprej smo imeli izbirni del, pri katerem smo dobili naloge na šolo in jih morali rešiti ter oddati v dveh dneh. Moral si dobiti vsaj 20/40 točk. Tri tedne za tem smo imeli teoretični del na Osnovni šoli Turnišče. Tam smo dobili pet nalog in jih reševali tri ure. Vsaka je bila vredna 8 točk. Vsi, ki so se udeležili teoretičnega dela, so potem reševali še praktični del. Na njem je bila le ena naloga, ki je bila vredna 20 točk. Zanj smo imeli 2 h in 15 min. Za končni rezultat so se seštele točke iz teoretičnega in praktičnega dela.

Bilo je kar 78 tekmovalcev iz 8. razreda. Tekmovanja so se udeležili tekmovalci iz Slovenije, Hrvaške, Bolgarije, Rusije, Belorusije in Kazahstana. Od tega nas je dobilo 12 zlato, 12 srebrno in 16 bronasto priznanje (v 8. razredu).

Težavnost je bila letos nekoliko manjša kot v 7. razredu. Res je, da sem se letos več pripravljaj in sem vedel, kaj naj pričakujem od tekmovanja. Znanje, ki ga potrebuješ, je eno do dve leti pred našim, ker imajo Rusi astronomijo kot predmet in tudi drugačen sistem razredov. Prav tako si moraš zapomniti bistvene podatke, kot so velikosti planetov, njihova oddaljenost od nas

in številne pojme o položajih dveh teles glede enega na drugo. Med praktičnim in teoretičnim delom nismo smeli uporabljati računalna, zato smo vse računali ročno. Bolje je tudi, če odgovore pišeš v angleščini, da jih popravljavci lažje razumejo. Z mentorico Petro Lešnik sem zelo dobro sodeloval. Vedno mi je dajala nove naloge in mi pomagala pri tistem, česar nisem razumel. Velikokrat je dlje ostala v šoli, da mi je objasnila kakšne naloge iz prejšnjih let.

Letos sem bil na tekmovanju veliko bolj sproščen. Lani sem namreč postal prijatelj s kar nekaj učenci iz OŠ Ljudski vrt zaradi tekmovanj. Z njimi sem se lahko pogovarjal o tekmovanjih na splošno. V 7. razredu sem bil bolj živčen, ker nisem vedel, kaj naj pričakujem. Letos pa sem bil povsem sproščen, kar se je tudi obrestovalo.

Tomaž Holc, 8. a

Novinarska ekipa:

Aneja Kelc, Žana Pečnik, Lea List, Eva Kozar, Eva Kozel, Hana Rozman, Andraž Vidovič, Maruša Antonič, Jan Radaš, Ema Gojkošek, Jure Šijanec, Zala Mojsilovič Meznarič, Živa Šmigoc, Anže Vidovič, Nastja Čepek, Tia Zmazek, Ema Vrbnjak

Glavna in odgovorna urednica: Urša Kac

Novinarska ekipa se zahvaljuje vsem avtorjem člankov, pesmi in zgodb, ilustratorjem, avtorjem fotografij in vsem učiteljem, ki so pomagali pri zbiranju pesmi, spisov in likovnih izdelkov.

V tej številki:

Obiskali in doživeli smo ...	1–12
Oglejte si fotografije!	
Naša domišljija ne pozna meja	13–27
Oglejte si ilustracije!	
Nagradna križanka in uganke	28

NA BREGU

USPEH V ESTONIJI

Bil je 21. november lanskega leta. Odpravljali smo se na evropsko prvenstvo v robotiki.

Zgodaj zjutraj okoli 6. ure smo se odpravili izpred šole in se poslovili od svojih družin. Ko smo se vozili v Ljubljano, na letališče Jožeta Pučnika, še nismo vedeli, kakšni izzivi nas bodo pričakali v Estoniji in ali bomo sploh uspešni. Ko smo prispeli na letališče, smo odšli po karte in potem skozi preglede, nato pa smo počakali na naše letalo. Okoli 11. ure smo se vkrcali na letalo in naša pustolovščina se je uradno začela, ko smo z letalom vzleteli in pustili deževno Ljubljano za seboj. Nato smo se okoli 13. ure

spustili in pristali v Frankfurtu. Tam smo hiteli, da bi ujeli letalo in k sreči smo bili celo malce prehitri. Nato pa smo se okoli 13.10 vkrcali na letalo in si malce odpočili, dokler nismo okoli 16.

ure pristali v temnem, a z lučmi obsijanem Talinu. Malce za tem smo se odpravili v hostel in se pripravili na naslednji dan. Naslednji dan smo se vstali okoli 7. ure in se z vso prtljago in robotom odpeljali do pristanišča, kjer smo pričakali Fince in se nato skupaj z njimi odpravili na dvourno vožnjo z avtobusom do Pärnuja. Nato smo okoli 12.50 prispeli v dvorano, v kateri so naslednja dva dni potekale tekme. Dvorano smo si ogledali ter robota pripravili na vse preglede in preverili, ali še deluje. A še prej smo se z ekipo morali prijaviti, da smo prispeli. Nato smo odšli na vse preglede in oddali svoj notebook. Vse preglede smo uspešno prestali in lahko

smo se le še polni pričakovanj pripravili na naslednji dan. Naslednji dan je že zjutraj vladalo pozitivno in malce nape-to vzdušje, saj še nismo natančno vedeli, kaj nas bo na tekmovanju pričakalo. Ob prihodu v dvorano smo robota pripravili na tekme ter poiskali vse ekipe, s katerimi bi naj igrali. Tekmovanje se je pričelo okoli 10. ure in vsi smo že bili malce živčni in nape-ti, saj smo konec koncev zastopali celotno Slovenijo. Najprej so bile tako imenovane ogrevalne tekme, na katerih smo bili malce bolj sproščeni, saj še ni šlo zares. Tam je bil tudi voditelj, ki nas je spraševal o naši taktiki in o dogovoru z drugo ekipo. Prav tako pa je bilo tam kar nekaj sodnikov, ki so seštevati točke in pazili, da ne bi kdo goljufal. Po koncu prvega dneva tekmovanja smo bili v kategoriji,

kjer smo sodelovali z drugimi ekipami, petouvrščenimi. V kategoriji z avtonomnim načinom pa smo bili na 3. mestu, kar nas je zelo razveselilo. Nato smo se odpravili spat zgodaj, da bi se pripravili na jutrišnji finalni dan. Naslednji dan se je ponovila rutina prejšnjega dne, torej zgodnje bujenje, zajtrk, nato pa odhod v dvorano, ki je bila le dve minuti vožnje stran. Naslednji dan smo na začetku naleteli na nekaj težav, ki smo jih nato rešili. Sledile so tekme in napetost po vsaki tekmi je naraščala. Prišel je trenutek zadnje tekme. Pred finalno tekmo smo vadili z drugo ekipo in se pripravili na odločilno tekmo, ki bi nas lahko pripeljala v finale. Vzdušje je bilo za nas še

posebej stresno in vsi smo bili živčni. S tribun smo navijali in spodbujali našo ekipo. V zadnji sekundi nam na žalost ni uspelo kocke potisniti v kot, zato nismo dobili vseh točk in tako nismo prišli v finale. Kljub temu smo bili veseli in zadovoljni z uspehom. A takrat še nismo vedeli, kaj smo v resnici dosegli. Dvorano smo zapustili z nasmehi in lepimi spomini ter tudi z novimi prijatelji, ki smo jih tam spoznali. Nato smo se odpravili v Talin, kjer smo ostali do 25. novembra. V tem času smo spoznali mesto in se kljub ekstremnemu mrazu sprehajali po njem. Mesto nam je bilo zelo všeč in prepričana sem, da ga bomo še kdaj obiskali in da bomo nanj imeli le

lepe spomine. 26. novembra se je naša pustolovščina počasi bližala koncu in tako smo okoli 7. ure zjutraj že sedeli na letalu, pripravljeni na vzlet. Poslovlili smo se od temnega in skrivnostnega Talina, prav takšnega, kot smo ga prvič videli, smo ga nato tudi zapustili. Na letalu smo si odpočili. Čez nekaj časa smo pristali v Frankfurtu in ker smo let že malce zamujali, so nas s posebnim prevozom odpeljali do letala. Nato pa smo vzleteli in okoli 10. ure pristali v Ljubljani, od koder smo se odpravili proti domu. Okoli 12.30 smo prispeli v šolo ter se odpravili presenetit sošolce. Želeli smo jih pozdraviti in jim povedati o našem neverjetnem uspehu. Tako se je torej naša pustolovščina v resnici šele začela, saj smo nekaj tednov za tem izvedeli, da

NA BREGU

smo uvrščeni na svetovno prvenstvo, ki bi naj bilo v Ameriki v Kentuckyju. Prvenstvo je bilo na žalost zaradi koronavirusa odpovedano. To nas je res razočaralo, saj smo cele dneve garali in vložili ves svoj trud. Ampak sedaj imamo izkušnje in znanje za naslednje leto, kar pomeni, da bomo naslednje leto spet dali vse od sebe, da bomo spet dosegli nemo-goče.

Tia Zmazek, 8. b

Poleg Tie Zmazek so bili v ekipi še Amanda Selinšek, Žan Ritlop in Blaž Cebek.

Vsi so odlično zastopali OŠ Breg, Ptuj in Slovenijo.

NA BREGU

PREŠERNOV DAN

V petek, 7. 2. 2020, smo imeli v telovadnici predstavo o Prešernu. V predstavi smo odigrali pomembnejše dele njegovega življenja.

France Prešeren se je rodil kot tretji sin mami Mini in očetu Šimnu. Imel je 12 bratov in sester. Starša sta se odločila, da ga vpišeta v šolo. France Prešeren se je najprej šolal v Kopanju, nato v Ribnici, zatem v Ljubljani in študiral na Dunaju. Mati je želela, da postane duhovnik, ampak je Prešeren imel svoje ambicije in začel študirati pravo. Med počitnicami je prihajal občasno domov, kjer se je družil z Andrejem Smoletom. Nekega dne sta z Andrejem odšla na pijačo, kjer je France spoznal Zaliko Dolenc, ki je bila lepa gostilničarjeva hči. Zalika je bila navdih za Urško in balado Povočni mož. Po končanem študiju se je Prešeren preselil nazaj v Ljubljano. V Ljubljani je delal kot praktikant v odvetniški pisarni pri Blažu Crobathu. Kmalu je začel pošiljati prošnje za samostojno odvetniško delo, vendar so ga še-

stkrat zavrnil. Ta čas se je veliko družil z Matijo Čopom. Matija mu je dajal ideje in ga spodbujal, naj piše sonete. Matija Čop je utonil v Savi. Francetu je bilo zelo žal. France je dolgo žaloval in napisal kar nekaj pesmi v spomin Matiji. Prešeren je nekega dne odšel v cerkev nekaj zmolit. V cerkvi je zagledal prelepo Julijo Primic. Julija je bila hči bogatega ljubljanskega trgovca. Julija je odšla iz cerkve in Prešernu zmešala glavo. Kmalu je postala najbogatejša dedinja v Ljubljani, zato ji je mama prepovedala druženje z nepriemernimi ljudmi, mednje je sodil tudi Prešeren. Čeprav ji je Prešeren napisal Sonetni venec, ga je Julija vztrajno zavračala. Na koncu se je Julija poročila z njegovim največjim tekmečem Šojhenštulom. Zaradi nesreče se je Prešeren spet začel družiti s Smoletom, vendar je tudi on kmalu umrl zara-

di bolezni. Prešeren ni vedel, kaj naj naredi, bil je obupan. Njegove prošnje za samostojno odvetniško pisarno so bile vse zavrnjene. Njegov delodajalec mu je predstavil pestunjo svojih otrok, Ano Jelovšek. Crobath je Prešerna hotel prepričati, da se naslika, vendar Prešeren ni hotel. Ana in Prešeren sta se kmalu zaljubila in Ana je rodila prvo hčer Reziko. Ker je bila Rezika bolna, je kmalu umrla. Ana je nato rodila še hčer Ernestino in Franceta. Ob rojstvu druge hčerke je bil France zelo vesel. Čeprav je imel Prešeren Ano zelo rad, se ni nikoli poročil z njo. Velikokrat je bila sama z otrokoma, ker je bil večino dneva v pisarni ali pa je pesnil. Ani je posvetil pesem Nezakonska mati. Prešeren je končno dobil odobreno prošnjo za delo. Odprl je odvetniško pisarno v Kranju. Leta

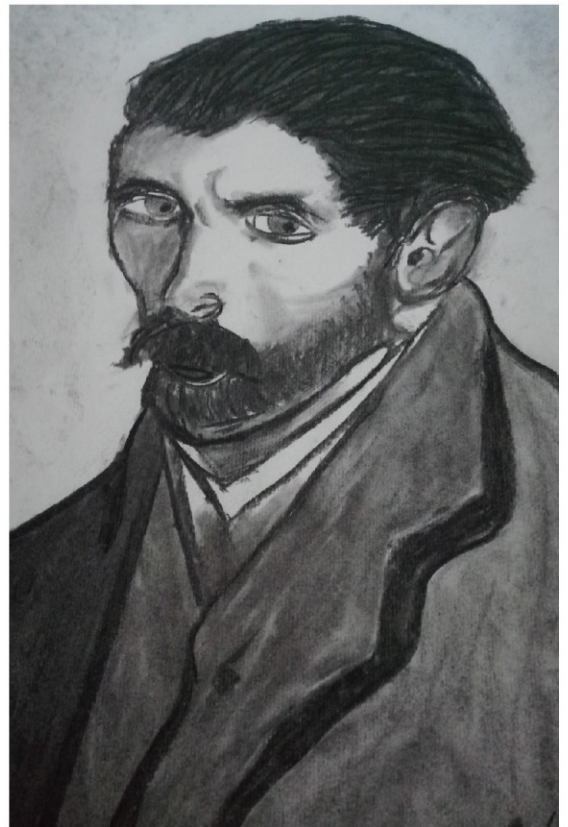
1846 so izšle Poezije. Sestra Katra ni imela rada beračev, zato jih je vedno odganjala od Prešerna. On ni imel nič proti beračem in otrokom. Vse je zalagal s sladkim suhim sadjem ali z denarjem. Prešernu je kmalu umrl sin France in tudi Francetu je zdravje vse bolj pešalo. Najbolj ga je skrbelo, kaj bo zapustil svoji hčerki in Ani. France Prešeren je umrl 8. 2. 1849, pokopan je v Kranju v Prešernovem gaju.

Tako smo odigrali njegovo življenje. Na predstavo smo se pripravljali dva tedna, vadili smo v knjižnici, zelo pa smo se potrudili tudi s kostumografijo, da smo izgledali tako, kot bi živeli v Prešernovem času.

Hana Rozman, 6. b

NA BREGU

Avtorji portretov

France Prešeren

Mia Pišek, 1. a

Nejc Pečnik, 1. a

Vincent Van Gogh

Vita Stanovnik, 4. b

NA BREGU

ŠPORTNI DAN NA DALJAVO – ŠPORTNI DAN Z DRUŽINO

Športni dan na daljavo sploh ni bil tako slab! Čeprav smo ta športni dan preživel doma, smo ga preživel športno in z najbližjimi.

Tako se je torej vsak učenec po svoje odločil, kako bo preživel športni dan. Nekateri so ga preživel z opravljanjem hišnih opravil, tekom, meditacijo ... Seveda smo vsi pogrešali svoje prijatelje, ampak kljub temu je bil športni dan te vrste prav poseben in se ga bomo še dolgo spominjali. Športni dan je bil tudi zabaven in zanimiv, saj je omogočal izbiro in prilagoditev

vsakemu posamezniku oz. njegovi družini.

Naša družina se je odpravila kolesarit po Ptuju ter na krajši tek. To se zelo razlikuje od ostalih športnih dnevo, ki smo jih imeli do sedaj. Takrat namreč z nami ni bilo naših staršev. So pa bili z nami naši sošolci in učitelji. Torej, če bi imeli športni dan v šoli, bi se verjetno odpravili na množični pohod in se družili med seboj ter ustvarjali lepe spomine na ta dogodek. Ampak nam je letos tovrstni športni dan preprečil koronavirus, zato se bomo tega spominjali

še dolgo in bomo o tem lahko pripovedovali prihodnjim generacijam.

Moje izkušnje s tem športnim dnevom na daljavo so večinoma pozitivne, saj sem se lahko družila s svojimi najbližjimi. V času rednega pouka z njimi ne preživim veliko prostega časa, še posebej pa ne v zadnjih dveh mesecih pouka, saj imam v tem času veliko dela za šolo. Zato mi je bil ta športni dan še toliko bolj poseben. Kot slabo stran športnega dneva na daljavo lahko opredelim to, da tega dne-

va nisem preživela s svojimi prijatelji.

Seveda pa ima vsak učenec svoje mnenje o športnem dnev, saj se mnenja različnih ljudi razlikujejo. Ampak na vse to moremo pogledati z več strani, tudi s pozitivne strani, saj se bomo, če bomo v Sloveniji uspešno nadzorovali širjenje koronavirusa, lahko že septembra ali pa še prej vrnili v šolske klopi. Po tem dolgem času se bomo lahko spet videli v živo in upajmo, da se bomo lahko tudi objeli.

Tia Zmazek, 8. b

Klara Karba, 1. a

Erin Cafuta, 4. b

ŠPORTNI DAN MALO DRUGAČE

Včeraj smo imeli športni dan, zato smo se odpravili na pohod v naravo. Preden smo se odpravili, smo se oblekli v športna oblačila in pripravili nahrbtnik z malico in pijačo. Hodili smo po travnikih, gozdovih in vinogradih. Med pohodom smo videli staro zapuščeno vojaško strelišče, progo za kolesarje, železničarski muzej, lovsko opazovalnico, izvir potočka, kjer smo si lahko nalili vodo, ribnik, radijski oddajnik in najvišjo točko mesta Ptuj. Pohod je trajal štiri ure in mi je bil zelo všeč.

V sredo smo imeli športni dan. Zjutraj sem vstala, se umila in oblekla v športna oblačila. Po zajtrku sem telovadila in tekala po stopnicah. Mami me je slikala s telefonom. Pripravila sem mizo za kosilo. Po kosilu smo šli na sprehod z našo psičko Pino. Popoldne sem preživela zunaj s sestro Emo. Imela sem zelo zabaven dan, ki je potekal športno.

Anika Gojkošek, 2. b

Aljaž Kelc, 2. b

Aljaž in Aneja Kelc na pohodu, Zoja Vogelnic in Bor Slavik med telovadbo.

NA BREGU

TEHNIŠKI DAN – PETOŠOLCI PREIZKUŠAMO ROČNE SPRETNOSTI

Svojega pošastka sem se lotila tako, da sem si poiskala tri različne klopčiče volne, si pripravila navodila in vse pripomočke, ki so me čakali v prilogi v zvezku za gospodinjstvo.

Nikoli še nisem tkala ali kvačkala, zato je bila to zame popolnoma nova stvar. Iz navodil se nisem dobro znašla, zato sem na pomoč poklicala mami. Sprva mi ni šlo v redu, ker pa vaja dela mojstra, sem postajala vedno boljša in boljša. Še preden sem se zavedala, sem končala s trupom in sem lahko začela z lasmi, ki sem jih spela v čop. Prišla sem do rok in nog, ki niso bile naj-

bolj prijazne z mano in so me jezile. Tokrat mi mami ni pomagala, zato sem se morala znajti sama. Po nekaj poskusih mi je le uspelo in lahko sem jih prišla. Ostal je samo še gumb.

Bila sem ponosna nase, da mi je uspelo narediti svojo igračko. Pokazala sem jo družinskim članom, ki so pohvalili moj trud in vztrajnost. Še bolj vesela pa bi bila, če bi jo lahko delala v šoli, skupaj s sošolci. Učiteljica pa nam bi dala dodatna navodila in nas vzpodbujala pri delu.

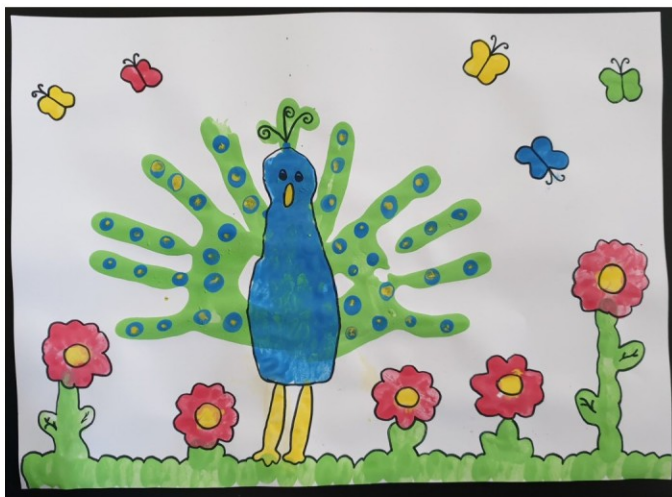
Ajda Kosar, 5. a

Svojo igračko sem naredila tako, da sem najprej natančno prebrala navodila za delo. Potem sem si pripravila material. Z nekaj težavami sem naredila izdelek. Največji problem je bil pri kvačkanju, saj nisem najbolje razumela, kako se kvačka. Pri tem mi je pomagala mami. Vesela sem, da sem se naučila nekaj novega. Ta tehniški dan je bil zelo izviran in zanimiv. To pa zato, ker takih stvari mi sicer ne počnemo. Je pa tudi zahteven, ker moraš biti vztrajen. Ne smeš odnehati takoj, ko ti ne gre.

Polona Fijan, 5. a

Izdelka sem se lotila z velikim pričakovanjem. Že na začetku me je zanimal končni izgled. Tkanje mi najprej ni bilo jasno, zato sem prosila mami, da mi je pomagala. Pokazala mi je, kako na začnem. Hitro sem začela s tkanjem. Kar naenkrat sem stkala pol izdelka. Malo sem se pretegnila in hitro nadaljevala. Ko sem zaključila s tkanjem, mi je tudi kvačkanje povzročalo kar nekaj težav. Tudi te sem odpravila. Na vrsti je bila izbira gumba. Ko sem ga prišla, je bil moj izdelek končan. Bil mi je všeč. Tudi moji mami. Zelo sem bila vesela, ko sem dobila pohvalo še od učiteljice.

Lunja Planinc, 5. a

Spomladansko ustvarjanje—naravni kolaž in slikanje s prsti, Eva Krajnc, 5. a

TEHNIŠKI DAN NA DALJAVO — TKANJE

Pošastko je bil izziv. Še nikoli nisem kvačkala in tkala, zato mi je na začetku to opravilo povzročalo kar nekaj težav. Kako primem volno s prsti, da ne zdrsi iz roke in kako primem kvačko, da bom uspela narediti zanko? Težko. Na koncu mi je uspelo. Pomagali sta mi mami in babi. Ko je bil moj Tofi končan, sem bila vesela. Na koncu sem mu lase uredila še z gelom za lase. Zdaj ga bom obesila na steno. Trud je bil poplačan, čeprav sem ga izdelovala cel dan.

Še vedno mislim, da je šivati na šivalni stroju lažje. Zašila sem že veliko mask.

Lea List, 5. b

Tehniški dan mi je bil zelo zanimiv, ampak bi v njem bolj uživala v šoli, ker bi se lahko s sošolci malo pozabavala, doma pa mi je zgago delal bratec. Naučila sem se tkati, kvačkati in prišiti gumb. Največje težave mi je delalo kvačkanje, na koncu pa mi je bilo zanimivo in zabavno. Pri kvačkanju mi je mami malo pomagala. Tkanje in šivanje mi je bilo prav tako všeč in mi ni povzročalo težav. Svoj izdelek sem poimenovala Navihanček.

Ogledate si ga lahko na spodnjih dveh fotografijah (desno).

Žana Pečnik, 5. b

Danes smo imeli tehniški dan. Izdelati smo morali pošastka.

Za pomoč sem prosil babico. Najprej sva poiskala različno volno, v zbirki aktivnosti pa sem našel še vse ostalo, kar sem potreboval za izdelavo: pripomoček za tkanje, kvačko, iglo in gumb.

Najprej sem s pomočjo pripomočka za tkanje stkal trup pošastka. To mi je šlo kar dobro, sem pa potreboval precej časa, ker sem moral biti zelo natančen. Uporabil sem volno različnih barv.

Nato sem skvačkal roke in noge in jih prišil na trup. Nanj sem prišil tudi gumb. Šivanje mi je bilo zelo zabavno, s kvačkanjem pa sem imel nekaj

težav, a mi je z babičino pomočjo na koncu uspelo. Nazadnje sem na trup izvezel še svoji začetnici: M. S.

Pošastka sem poimenoval Minion Volniček, saj me spominja na miniona, narejen pa je iz volne.

Mami mi je povedala, da se je naučila šivati, kvačkati in plesti v šoli v 5. razredu, ko so imeli ročnodelski krožek. Sama si je spletla šal in pulover, kvačkala pa je prtičke v obliki rož.

Tehniški dan doma mi je bil všeč, saj sem lahko delal bolj počasi. Žal pa mi je, da nisem videl, kako so pošastke izdelovali moji sošolci, saj bi si lahko med seboj pomagali.

Mihael Schramm, 5. b

NA BREGU

KULTURNI DAN NA DALJAVO

V času šolanja na daljavo smo imeli tudi kulturni dan na daljavo. Učenci smo dobili spletne povezave za ogled gledaliških in lutkovnih predstav, filmov in virtualnih muzejev ter predloge za poustvarjanje. Jaz sem izbrala nalogo, da se za en dan vživim v varnostnika, ki dela v muzeju.

Kot varnostnica sem danes v muzeju imela kar miren dan, a sem vseeno videla kar nekaj ljudi. Do 10. ure ni bilo pretirano veliko obiskovalcev, potem pa jih je prišlo kar nekaj. Edina malo bolj zanima stvar v mojem dnevu je bila ta, da je prišla majhna deklica, ki se je dotaknila neprecenljive stare ure. Pri tem sem jo morala ustaviti in opozoriti, naj se to več ne ponovi. Drugi ljudje so me spraševali, v kateri smeri je kaj. Moj muzejski dan ni bil tako razburljiv. Upam, da bo jutrišnji boljši.

Zarja Fajt, 7. a

Kulturni dan sem preživel tako, da sem si ogledal predstavo Tajno društvo PGC. Potem sem razmišljal o predstavi in o zbiranju stvari.

Jaz še trenutno ne zbiram ničesar, ker me še nič ni tako pritegnilo, si pa vsako leto z morja prinesem školjke. Moja mama je zbirala prtičke in znamke. Moj ata pa je še vedno zbira kovance iz različnih držav in značke. Ko je bil moj dedek še dijak, je zbiral male stekleničke z likerji in kaktuse. Ko pa je moj drugi dedi majhen, je zbiral znamke, star denar in posušene rože, ki so jih imeli v herbariju.

Predstava mi je bila super, vseč mi je bilo, ker je bila smešna. V predstavi je nastopilo veliko znanih slovenskih igralcev. Prebral sem že knjigo o Tajnem društvu PGC, zato mi je bilo zanimivo, da sem si pogledal še predstavo. Bolje bi mi bilo, če bi lahko šel predstavo gledat s sošolci v gledališče.

Iztok Cebek 7. a

Ustvarjanje po predstavi Janček ježek (od zgoraj navzdol):

Lijan Kerle, Aljaž Valenko in Lara Milošič, 4. a

Za ta kulturni dan sem si izbral kviz o Francetu Prešernu, saj sem pred časom spoznal, da vem zelo malo o njem. Vprašanja, na katera nisem poznal odgovora, sem raziskal na spletu. Nekaj vprašanj se mi je porajalo glede Krsta pri Savici, zato sem se odločil, da bom pesnitev tudi prebral.

Predstavitev pesnitve:

Pesnitev je izšla leta 1836 v obdobju romantike.

Podnaslov epa se glasi povest v verzih.

V Posvetilu Matiji Čopu je nakazano, da je pesnitev namenjena Prešernovemu najboljšemu prijatelju, umrlemu 6. junija 1835.

Delo obsega tri dele – posvetilni sonet Matiju Čopu, Uvod in Krst. Sonet si je pesnik zamislil kot slovo od mrtvega prijatelja in odpoved ljubezni. Uvod je izrazito epska, mogočna in junaška pesnitev o boju med poganskimi in krščanskimi Slovani, ki sega v čas pokristjanjevanja v 8. stoletju. Krst pa je pesem o odpovedi ljubezni in je epsko-lirski, kjer vsebuje dvogovor. Tu je za razliko od boja v ospredju miselnost.

Opis glavne osebe: Črtomir je neustrašen, na smrt pripravljen, svobodoljuben voditelj in bojevnik. Veruje v svobodo, raje gre v smrt, kakor pa da bi živel v suženjstvu. Verjame, da bodo lahko Slovenci ostali na tem svetu le z neodvisnostjo in samostojnostjo naroda.

Mi smo se odločili, da si kulturni dan pripravimo čisto po svoje. Napisali smo svojo pravljico, naredili smo lutke in pripravili sceno. Igrico smo zvadili, popoldne ob 16. uri pa smo pripravili nastop za domače in za sosede, ki so gledali s svojega dvorišča. Tako, nastop je za nami. Malo nam je nagajal veter, a smo kljub vsemu dobro opravili. Gledalci so bili zadovoljni.

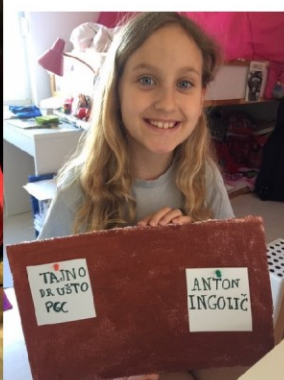
Bor Matjašič, 2. a, Maj Matjašič, 4. a,
in sestra Julija

Lan Šeruga, 4. b

Tin Havlas, 7. a

Levo: Ula Tinka Podlesnik, 4. b

Tadej Božičko, 6. a

NA BREGU

DNEVNIK PUNCE V KARANTENI

Zjutraj se zbudim ob 8. uri. Potem zajtrkujem, najraje mleko s kosmiči. Ko pojem, se odpravim v sobo in začnem delati za šolo.

Najprej nas učiteljica vse pozdravi, večkrat kar v živo. Dogovorimo se, kako bo potekal naš šolski dan. Komaj že čakam, da dobimo navodila za delo, saj se učiteljica trudi, da so naloge zabavne in da jih ni preveč. Naš pouk večkrat poteka preko videokonference, kjer lahko vprašamo, če česa ne razumemo in se pogovarjamo o tem, kar smo se naučili. Preverjali smo že znanje pri slovenščini in naravoslovju in tehniki.

Ko končam z zadolžitvami, se odpravim v prvo nadstropje hiše in pomagam mami s pripravo kosila. Po kosilu grem ven, da se nadiham svežega zraka. Pogovarjam se tudi s prijateljicami po telefonu. Potem preverim spletno učilnico Microsoft Teams, da pogledam, kakšne povratne informacije nam je učiteljica dala o opravljenem delu. Ker vedno vse takoj opravim, večkrat dobim pohvalo. Če postanem lačna, si privoščim malico. Bolj pozno popoldan gremo na družinski sprehod. Po sprehodu se grem tuširati. Pred spanjem vedno preberem eno poglavje knjige.

Tako navadno potekajo moji dnevi v karanteni. Želim si, da bi minili in bi se spet lahko družili v šoli, ker jo zelo pogrešam. Predvsem to, da se skupaj učimo, smejimo, telovadimo, pojemo ...

Polona Fijan 5. a

Eva Kozel, 6. b, kuha po navodilih učiteljice za gospodinjstvo,

Jaša Kos, Vid Himelrajh Ovcar in Katarina Zorec iz 3. a pa izdelujejo lutke.

GRAJSKE ZGODBE PETOŠOLCEV

Nekaj utrinkov grajskih zgodb

Učenci so razmišljali, kako bo postavili grad, da bi bil ta na varnem.

Grad bi postavil na hribu. Postavil bi ga iz kamna, da napadalci ne bi mogli mimo. Grad bi imel velika vrata, ki jih bi prekrival most. Okoli gradu bi bil velik jarek vode, v katerem bi bile piranje. Nad jarkom bi bil most, ki bi ga delavci lahko odprli le ob dovoljenju kralja. Na ta način bi preprečili vdor napadalcem. Na notranji strani vrat bi stala dva viteza v oklepu iz marmorja.

Miha Petrič Trstenjak, 5. a

Moj grad bi bil velik in zidan iz kamnov. V gradu bi bilo veliko sob. Grad bi postavil na hrib, pod njim pa bi tekla reka. To pa zato, da bi bil težje dostopen. Pred reko bi bili »špici«, da bi se nasprotniki nabodli, če bi bili nepazljivi. Nad reko bi bil most, ki se bi lahko zapiral. Za reko bi bilo veliko obzidje z luknjami, da bi ven lahko streljali. Na vrhu obzidja bi bili nastavljeni topovi in topovske krogle. V gradu bi bili služabniki, ki bi skrbeli za kraljevo družino, in vojaki, ki bi skrbeli za obrambo.

Uroš Cebek, 5. a

Grad je vrsta stavbe, ki služi za zaščito in obrambo ljudi, ki živijo v njem. Gradili so jih na težko dostopnih mestih, zato so se jim lahko približali samo z ene strani. Z druge strani so jih obkroževale reke in skale, ki so naravne ovire.

Rodila sem se v Srbiji, v mestu Smederevo. V njem je največji nižinski grad v Evropi. Na eni strani ga obdaja reka, na drugi pa visoka obzidja in vrata, kjer se vstopa in izstopa. Pogosto sem hodila tja in sanjala, da imam svoj grad.

Moj grad bi imel malo in veliko mesto. Tam bi bile tržnice, kovači, mizarji in drugi obrtniki. Grad bi bil na visoki skali in bi ga povsod obdajala reka. Na glavnih vratih bi bil most, ki bi se dvigal in spuščal po potrebi. Povsod bi bili stražarji, ki bi nas čuvali.

Če bi bila jaz kraljica ali princesa, bi ljudje živeli v velikem in majhnem mestu lepo in veselo.

Teodora Mihajlović, 5. b

Grad bi postavil na gori. Imel bi štiri obrambne stolpe. Dva bi bila obdana s sladko vodo in dva bi bila obdana s slano vodo. V slani vodi bi bila orka in morski pes. V sladki vodi pa krokodil in nilski konj.

Miha Šemrl Vučković, 5. b

Poslikana panjska končnica:

Aneja Kelc, 5. b

NA BREGU

Pozdravljeni, sem kralj Mihael III in opisal vam bom svoj grad.

Moj grad stoji na zelo visokem hribu. Okoli gradu je dvometrski jarek, poln tekoče lave. Obdaja ga desetmetrsko obzidje. Na obzidju stojijo samodejni topovi, okoli gradu pa švigajo droni s pištolami. Ima dvizni most, narejen iz kovine, dvizna vrata pa so prav tako kovinska.

Grad je zgrajen večinoma iz kamna in kovine. Preden prideš do gradu, pa te čaka dolg tunel, imenovan Tunel pogube. Tunel je poln pasti, ki jih lahko izključim samo jaz, in sicer s posebnim daljincem.

Prva ovira v tunelu je devet metrov dolg jarek, poln lave. Mimo jarka lahko prideš samo tako, da se oprimeš kamnov na steni. Ampak pozor: pri sedmem takem kamnu (kamnov je petnajst) moraš biti previden, saj ko poskušaš skočiti nanj, se odmakne in zgrmiš v lavo. Zato ga raje preskoči in se oprime osmega kamna. Druga past je hodnik s puščicami. Na tleh so skrite zaznavne plošče.

Če po nesreči stopiš nanjo, se aktivira skrivni top in te zadene strupena puščica (no, kakšnih štiriindvajset puščic ...). Če uspeš priti mimo te pasti, nekaj časa hodiš po hodniku, potem pa zagledaš kovinska vrata in ročico. Vsak bi pomislil, da ta ročica odpre vrata ... toda ne - namesto tega se tla pod teboj odprejo, padeš in se nabodeš na ostre konice. Na steni hodnika so tudi bakle in če bi hotel do gradu, bi v resnici moral potegniti eno od bakel in odprl bi se skrivni predor, ki vodi do gradu. To je konec Tunela pogube. Vendar, ko prideš do konca, te tam čakajo stražarji s šibrovkami in ... trikrat lahko ugibaš, kaj se zgodi.

To je torej moj grad. Me zanima, če bi si nepovabljeni upali priti do njega.

Mihael Scramm, 5. b

Poslikana

panjska končnica:

Teodora Mihajlović, 5. b

RAZISKUJEM ZGODOVINO BLIŽNJIH GRADOV

Zgodba o gradu Turnišče, ki je menjal kup lastnikov

Dvorec Turnišče je nastal kot naslednik srednjeveške utrdbe Treun - Pogrenja. V 13. stoletju je predstavljal upravno središče Draneške gosposčine. Leta 1294 je Bertold Draneški gosposčino prodal Fridehriku Ptujskemu. Posest sta dedovali njegovi sestri grofica Ana Schaunberg in Neža Schaunberg. Na podlagi delilne listine iz leta 1441 je bil dvorec nato dodeljen grofici Ani Schaunberg. V delilni listini iz leta 1441 je dvorec Turnišče prvič omenjen, takrat je nosil ime Tuerens.

V 16. stoletju je bilo Turnišče v posesti ormoških Szeklyjev. Leta 1592 je pristavo Turnischa kupil David pl. Idungspeug, ki je z nakupom okoliških uradov in posesti povečal gosposčino, h kateri pripada še mlin na Vidmu, pomirje, deželno sodišče in pretežno ravninska posest z gorninami v Halozah. Še pred letom 1626 je prešla posest v roke Herbesteinov. Leta 1650 jo je kupil Johan Vajkart Vetter grof von der Lille, ki jo je daroval svoji hčerki Katarini Suzani Saurau, grofici Breuner. Ta je dvorec podarila minoritom.

Leta 1676 je Turnišče kupila grofica Suzana E. Thurn, ki ga je podarila sinu J. M. grofu Thurn - Valsassina, ki je grad prezidal in uredil gosposčino, po velikosti primerljivo z nekdanjo Draneško posestjo. Leta 1729 je posest zasegla deželna uprava, ki jo je potem prodala baronu Anselmu pl. Fleischmannu. Leta 1732 je posestvo kupil državni grof Albert Heiser, leta 1735 pa Rudolf Avgust baron von Cramm. Leta 1749 je dvorec in zemljiško posestvo po poroki z baronovo hčerko baronico Cramm, pridobil državni grof Anton Geisruck. Po njegovi smrti je gosposčino podedoval njegov brat Janez Karel, ki je leta 1768 gospostvo prodal cisterijanskemu samostanu v Neubergu. Ko so samostan v času Jožefinskih reform ukinili, je Turnišče prišlo v last državnega verskega sklada. Leta 1826 je posest kupil grof Adolf Schönfled, leta 1851 Vilijem baron von Walterskirchen, leta 1863 Belgijska kreditna banka, od katere je posest leta 1872 odkupil Lazar baron Hellenbach. Leta 1876 je Turnišče kupil Viktor vitez von Ofenheim zu Pont Guxin in ga še isto leto prodal baronu Jožefu Meyeru, ki ga je leta 1878 prodal baronu Leonu pl. Lenwal - Löwesteinu.

Leta 1884 je posestvo kupil baron Rudolf Warren Lippitt in tam ustanovil znamenito konjušnico. Po njegovi smrti so posestvo dedovali njegovi otroci. Med vojno so bili otroci odvedeni v taborišče, v dvorcu pa je svoj štab ustanovila jugoslovanska vojska. Leta 1945 so posestvo nacionalizirali, kar pomeni, da je v lasti države.

Ela Matjašič Kmetec, 5. a

Poslikana panjska končnica:

Jan Leben, 5. b

NA BREGU

VIROZA POZABE

Ali imate slabe spomine? Izbrišite si jih z virozo pozabe!

POTREBUJETE:

zdrobljen samorogov rog,
prah mesečevega kamna,
mavrico v tekočini,
vejico poprove mete,
koreninice pipače strupenjače,
ščepec zlata v prahu in
1 l raztopine kolcine.

POSTOPEK KUHANJA:

Zakuri pod kotlom in vlij mavrico v tekočini in raztopino kolcino. Dodaj koreninice pipače strupenjače in vzkligni: »Fanties razkrites!« Pusti, da se kuha sedem minut. Dodaj prah mesečevega kamna in ščepec zlata v prahu. Pomešaj sedemkrat v desno in enkrat v levo smer. Ob tem vzklikaj: »Pozabate!« Dodaj vejico poprove mete in jo vzemi ven po 7 minutah. Vzemite ob vsaki polni luni. Lahko tudi ob epidemiji koronavirusa.

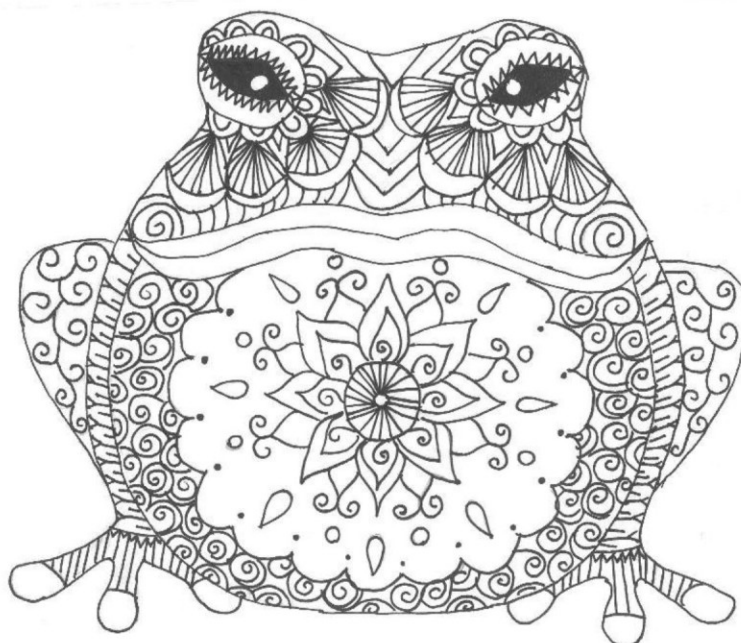
O TVEGANJU IN NEZAŽELENIH UČINKIH SE POSVETUJTE Z ZDRAVNIKOM ALI FARMACEVTOM.

Stranski učinek: bruhanje polžev.

(Če je zadeva resna, vam začnejo iz zadnjice sikati plamenčki. Posledic ne boste čutili več kot 48 ur.)

Iva Zorec, Zala Topolovec, Vita Stanovnik in Erin Cafuta, 4. b

Risbi: Erin Cafuta, 4. b

RUMENA KAPICA

Še danes nekje v gozdu živi Rumena kapica. Mama ji je naročila, naj dedku odnese sadje in kruh. Dedek je zdrav in bo gotovo vesel priboljškov. Rumena kapica je odšla v vas. Sredi vasi je srečala lisico. Lisica jo je vprašala, kam hiti. Rumena kapica ji je povedala, da gre obiskat dedka. Lisico je zanimalo, kje živi njen dedek. Deklica je odgovorila, da živi v rumeni hiši. Nato je odšla naprej. Lisica pa je takoj odhitela naprej in prišla do rumene hiše. Vstopila je in dedka požrla. Čez nekaj časa je prišla Rumena kapica in tako je lisica požrla še njo. V hišo je prišel policist. Čudno se mu je zdelo, da dedek tako smrči, da se sliši ven iz hiše, zato je prišel pogledat. Ko je videl lisico za mizo, jo je ustrelil. Iz njenega trebuha sta skočila Rumena kapica in dedek. Vsi skupaj so potem pojedli sadje in kruh.

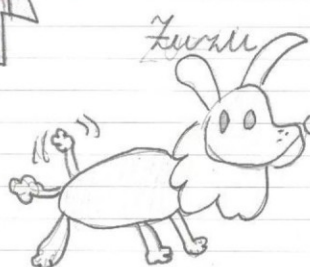
Žan Fenrih, 4. b

Petrček

Pasji Mož

Jeanina Kodrič, 5. b

Liki iz stripov
Pasji mož:

Zoya Gavez, 2. a

NA BREGU

KMEČKA DEKLICA IN ČRKE

GLAS: Nekoč je živela deklica, ki ni hodila v vrtec. Doma je imela ogromno dreves, kokoši, ovac, psa in mačko. Vsako jutro se je vstala, odšla nahranit živali, ovce pa je spustila na pašo. Nato je šla še do kokoši in se z njimi lovila po celem dvorišču. Stekla je do kokošnjaka in pobrala jajca. Jajca je odnesla mami, da je iz njih naredila zajtrk. Potem je deklica šla pomagat mami. Po kosilu je imela dan prost. Počela je to, kar je sama želela. Tako je deklica preživela vsak dan in vsa leta. Nato pa je mama nekega dne rekla nekaj nepričakovanega.

MAMA: Danes greva v mesto.

DEKLICA: Ali greva v trgovino?

MAMA: Ja.

DEKLICA: Jej, tako rada imam čas, ko greva skupaj v trgovino.

GLAS: Tako sta odšli v mesto. Peljali sta se s kolesi. V mesto sta se vozili eno uro. Ustavili sta se pri trgovini za šolske potrebščine in deklica je začudeno vprašala.

DEKLICA: Zakaj greva v to trgovino?

MAMA: Ker greš v šolo.

DEKLICA: Ali to pomeni, da sem že velika, ker bom šla v šolo?

MAMA: Ja.

GLAS: Ko sta kupili potrebščine, sta se eno uro vozili domov s kolesi. Kmalu je šla deklica v šolo in učili so se črke. Iz deklice pa so se vsi norčevali. Nosila je raztrgana oblačila, bosa je hodila v šolo in črke ji niso šle od rok, saj jih ni znala pisati. Ko je učiteljica začela deklico spraševati, katera črka je katera, pa se je zgodilo to.

UČITELJICA: Katera črka je to, deklica? (E)

DEKLICA: To ni črka! To so grablje!

UČENCI: Ha ha ha ha ha!

UČITELJICA: Katera črka pa je to? (S)

DEKLICA: To tudi ni črka! To je kača!

UČENCI: Ha ha ha!

GLAS: Učenci so kar padli s stolov, tako so se smejali. Ko je šole bilo konec, je deklica objokana tekla k mami. Pogovorili sta se in odšli domov. Deklica pa se je učila, kolikor je lahko.

DEKLICA: A-a-a-a-a-aaaa-auu!

GLAS: Deklica se je udarila ob rob mize. Nato pa je nadaljevala z učenjem.

DEKLICA: Be-be-be-beeee.

MAMA: Ne be, ampak B.

GLAS: Mama ji je pomagala, deklica pa je nadaljevala.

DEKLICA: B-b-b-b-b-b ...

GLAS: Tako se je deklica naučila črke, čeprav se je trikrat ugriznila v jezik. Nato je šla izdelovat črke, da bi si jih lažje zapomnila.

MAMA: Čas je že za spanje.

GLAS: Mama jo je poslala spat, ko je končala s črko Ž.

DEKLICA: Že grem, mama.

GLAS: Zjutraj je deklica sanjala o svojih črkah, ki jih je izdelala. Začudeno jih je pogledala, saj so oživele. Črka A je kričala, kot da jo je ugrabil orel.

A: Aaaaaaaaa-aa-a-a!

GLAS: Črka E je samo renčala.

E: Err-eeeeeeeerr! Eeeeeeeerr! Ee-eer-eeee!

GLAS: Črka Š je ves čas govorila, da morajo biti vsi tiho.

Š: Ššššššš-šššš-š-š!

GLAS: Črka I je cvilila, kot da se ji je zgodila krivica.

I: Iiiii-i-iiii-i-i!

GLAS: Ko je želela nahraniti in napasti ovce, so bile namesto ovc tam črke M. Črke M je nahranila in nato so se zadovoljno oglašale.

M: M-meee-m-m-mee-meee-m-me.

GLAS: Želela je še nahraniti kokoši, ampak je namesto kokoši je zagledala črke K. Nahranila jih je in tudi one so se zadovoljno oglašale.

K: Ko-ko-ko-ko-koko-k-ko-k.

GLAS: Sedaj se je deklica zapodila za črkami K, da bi pobrala jajca in ugotovila je, da so vsaj jajca normalna. Odnese jih je mami in mama je naredila zajtrk. Ko je deklica videla, kaj ima na krožniku, se je začudila. Zajtrka ni jedla, ker je na krožniku imela namesto jajc spečeno črko K. Nastala je takšna zmešnjava, da jo že postalo strah, potem pa jo je na najhujšem delu sanj na srečo zbudila mama.

NA BREGU

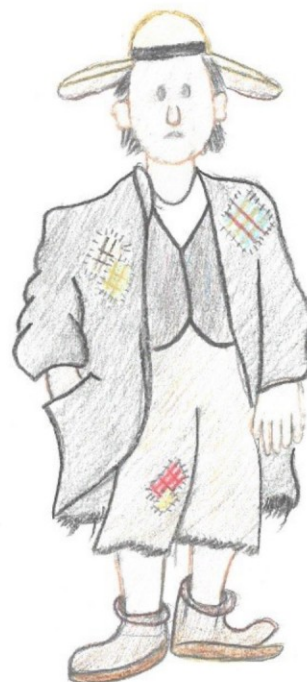
KAKO JE KRJAVELJ SPOZNAL MORSKO DEKLICO

»Ob enajstih stojim na barki za stražo, pa naenkrat zaslišim petje. Bilo je prekrasno in skoraj zunajzemeljsko. Takrat pa sem jo zagledal. Na skali, ki je kukala iz morja, je sedela čisto prava morska deklica. Lase je imela črne kot ebenovina-«

»Kako pa si to videl, če je bilo ob enajstih ponoči?« ga je prekinil Tone.

Krjavelj pa se ni dal motiti in je nadaljeval: »Kar žarela je v mesečini, tako da sem si jo lahko do potankosti ogledal. Takrat pa sem skočil v plitvo vodo ... In to kar z obema nogama! Za prvo je reklo: štrbunk! Za drugo pa štr-bunk! Tako sem se ji približeval, ona pa je še vedno prepevala. Naenkrat me je prijelo, da bi se še sam pridružil pesmi. Tako sem začel peti, reklo je: pljusk! In morske deklice ni bilo več.«

Lana Kostanjevec, 6. b

Ilustracija na levi: Jana Petrovič, 6. b

Ilustracija na desni: Jan Pečnik, 6. b

MALA RAČKA

Mama račka je plavala po vodi, nato so se izlegla štiri jajca. Ko je mama račke učila plavati, se je pojavil vrtinec. Takrat so mama in ostale račke izginile.

Tornado je odnesel jajce.

Jajce je pristalo v džungli. Tisti trenutek se je jajce izleglo. Na tleh je sedela panda. Račka ji je povedala svojo zgodbo in panda jo je vodila do doma.

Na poti je panda izdelala dva dežnika.

Ko sta prišli v gozd, sta zagledali ribnik.

Ko sta prišli do ribnika, sta zagledali račke. Takrat je mala račka zagledala svojo mamo in se zahvalila pandi, da jo je spremljala na poti domov.

Leo Zmazek, 2. b

RACAK IN TRIJE BRATJE

Pravljica govori o racaku Nik-u, ki je imel tri brate, ki so bili še zelo majhni. Mama je največjega racaka poslala v svet, ker niso imeli dovolj hrane. Oče je že umrl, zato je mama morala skrbeti za vse štiri otroke sama. Racak ji je pri tem pomagal.

Ko je šel v svet, je naletel na težave ...Srečal je lisico, ki ga je ulovila in zaprla. Hotela ga je imeti za večerjo. Ker pa ga je imela privezanega z vrvjo, je racak uspel vrv pregrizniti in je lisici pobegnil. Bežal je, kakor so ga nesle noge. Ker ni gledal naprej, se je zaletel v lepo račko, v katero se je takoj zaljubil.

Skupaj sta poiskala hrano in se vrnila domov. Racak je nahranil svoje tri brate. Nato so skupaj srečno živeli naprej.

Jan Čepe, 2. a

ZGODBA O KUŽKU

NEJC IN MAMI IMATA KUŽKA, 1. DEL

NEJC JE SI ŽELEL KUŽKA.

MAMI MU JE KUPILA KUŽKA.

NEJC JE BIL VESEL.

NEJC JE MAMICO OBJEL.

NEJC JE DAL KUŽKU IME LUBI.

NEJC IN MAMI IMATA KUŽKA , 2. DEL

NEJC IN MAMICA STA SKRBELE ZA KUŽKA.

NEJC JE KUŽKA NAHRANIL.

Z MAMICO STA GA PELJALA NA SPREHOD IN
ZVEČER STA GA OKOPALA.

LUBI JE SLADKO ZASPAL.

KONEC

Nejc Pečnik, 1. a

Kira Stojadinović, 1. a

Vid Jaušovec, 2. b

NA BREGU

PESMI O KORONI

ŠOLA MED KORONAVIRUSOM

Šolo zaradi koronavirusa so zaprli,
vse učence in učitelje pa nadrli:
»Umivajte si roke in kašljajte v rokav,
da vsak, ki zdrav je, ostal bo zdrav.«

Zdaj šola dolgočasi se vsak dan
in vsak naslednji dan zanjo je še bolj zaspan.
Vsakdanji hrušč otrok jo res pomirja,
zdaj pa ne ve, kaj naj s toliko WC-papirja.

Lana Kostanjevec, 6. b

Dolgi so dnevi brez šole,
od jutri naprej ne bo več fora.
Ljudje ne vejo, kam s sabo,
gremo samo še po nabavo.
Čas prinesel bo boljše stanje,
Amerika še vedno isto s**nje.
SLOVENIJA OSTANI DOMA!

Taj Cafuta, 3. a

Virus je ustavil življenje
in o šoli se mi je spremenilo mnenje.

Delam naloge vsak dan,
ker ne morem it' drugam.

Nimam kulice, izgubil sem peresnico,
zato s svinčnikom pišem pesmico.

Luka Muhič, 8. b

SVETOVNI DAN POEZIJE IN KORONAVIRUS

Prišli so hudi časi,
naj živimo v mestu al' na vasi.
Koronavirus nas napada
in tega Slovenija nima rada.
Zdaj vsi bojimo se za zdravje,
da ostanemo doma – edino prav je!

Zadeve na začetku nismo vzeli resno,
saj se nam vse je zdelo smešno.
Zdaj imamo pa težavo,
ne moremo ne v trgovine, kino al' na kavo.

Zdaj vsi se peči, kuhati učimo,
samo da na kavču ne ležimo.
Zdaj kruh zna speči vsaka hiša,
le kvas postal je tržna niša.

Ker danes dan je poezije,
še sonček sije, dokler se dež ne ulije.
Doma smo, a počitnic nimamo,
zato pa veselo za knjižno uganko rimamo.

Najboljši zdaj naj zмага,
da po koncu karantene
pri njem bo čaga!

Blaž Čepe, 9. a

KU - KU, KU - KU,
iz gozda odmeva,
KU - KU, KU - KU,
KORONA JE TU.

Veno Kumer, 2. a

Risba smrt koroni:
Zoja Vogeltnik, 5. a

PESEM O ZAJČKU**(PRIREDBA)**

Zajček, al' se ne bojiš,
ko od doma tak hitiš?
Skočim sem, skočim tja
in takoj sem spet doma,
skočim sem, skočim tja,
in takoj sem spet doma.

Zunaj, v mestu virus je,
kaj če ti okužiš se?

BODI DOMA, saj se da,
da se ne nalezeš ga,
BODI DOMA, saj se da,
da se ne nalezeš ga!

Če že od doma moraš it',
daj si gor na smrček ščit!
OSTANI DOMA, saj se da,
pa ti ne bo hudega,
OSTANI DOMA, saj se da,
pa ti ne bo hudega!

Tine Gojkošek, 4. a

PAPAGAJ

Letel je papagaj,
je priletel v raj.
V raju je živel
in se lepo imel.

Mihael Fajfar, 1. a

PESEM O MENI

Moje ime je Niko,
letos grem s starši na Kostariko.
Na nosu imam veliko črno piko,
ker udaril sem se z motiko.

Sovražim knjige čisto vse,
debele, tanke in vezane.
V šolo tudi rad grem ne,
raje zbiram znamkice.

Vsak dan vadim na trobento,
da sosede prepodim
in nato ob sončnih dnevih
jim v bazenu posedim.

Lana Kostanjevec, 6. b

VIHAR V GLAVI

Ko veter pripiha,
mi možgane prepriha.
Prinese nove mi modrosti,
ki pripeljejo do hitrosti.

Če pameten si,
se službo da dobit'.
In če službo imaš,
si bogataš.

Takrat si prislužiš avto,
psa in mačko.
Zato hodi ven na zrak,
da boš pametnejši in junak,
če ven ne hodiš, si bedak.

Eva Kozar, 6. b

JAZ

To sem jaz – Jaka,
moti me, če se dere sraka.
Imam rjave lase,
rad govorim »štose«.

Običajno sem vesel,
včasih pa bi najraje v tla strmel.
Rad imam razne igre,
še raje pa imam tigre.

Jaka Cafuta, 6. a

PESEM O MENI

Moja glava prazna je.
Brez besed, brez želja.
Na koncu spomnim se,
da ta glava tuja je.

Ima mi je Marica,
pišem pa se Carica.
Vsi kličejo me Marjetica.
Vendar priznam, da brez
marjetic živeti ne znam.

V šoli grozno mi gre,
poznam samo marjetice.
Povem pa vam, da najrajši
učiteljico Marjetico imam.

Ajda Fajfar, 7. b

NA BREGU

PESMI O ŽIVLJENJU

Kaj sploh je življenje?
Ni le trpljenje.

Začne se,
ko majhno dete prijoče na planet,
in materi na glavo postavi njen svet.

Potem odraste in spozna
ljubezen svojega življenja.

Z njo se postara in ugotovi,
da je življenje prekratko,
da bi v njem karkoli obžalovali.

Maja Kostanjevec, 8. a

Le kaj bi bilo tako lepega, kot je življenje?
Mogoče cvetenje?
Delaš, kar želiš
in se na soncu kar stopiš.

Nekaj časa pa le mora biti trpljenje,
da se zavemo, kako dobro je drugače življenje.
Vsebuje krasne čase,
ampak vedno moramo paziti nase.

Sicer se ta pesem kar rima,
a življenju se bliža zima.
Tokrat ti nič več ne štima,
zato uživaj, dokler je še vse prima.

Vita Hentak, 8. a

Življenje tiktaka kot ura,
zavrteti nazaj se ne da
in četudi kdaj se vleče,
prej ko slej se konča.

Včasih je svetlo,
kakor je svetel dragulj neba,
spet drugič nad njim
se vije temna gosta megla.

Tokrat je pomembno,
da življenje resnično živi,
se nikoli nikomur ne pusti
in kot otrok svojim sanjam sledi.

Zgodi se, da življenje podvomi vase,
pomisli, da živeti vredno ni ...
Tokrat je čas,
da si lepe trenutke pred očmi odvrtili.

Lea Dolinar, 8. a

Življenje je kot cvetenje.
Celo življenje cvetimo,
a ko pride naš čas, ovenimo.

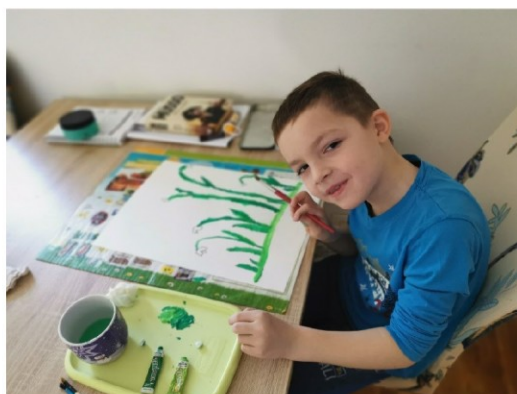
Življenje je tisto, kar se zgodi,
ko si zaposlen z načrtovanjem
vseh drugih stvari.

Če hočemo živeti srečno,
življenje povežimo s cilji
in ne z nepomembnimi stvarmi.

Barbara Kozel Jus, 8. b

KAJ SKRIVA STAVBA

Stavba je siva zgradba,
ki jo je zgradila Magda.
Stavba sega v višino,
malo tudi v nižino,
poglejmo v njeno globino.

V stavbi se dogaja veliko stvari,
takih za prijaviti
in takih za proslaviti,
a ljudi tam vedno mrgoli.

Včasih se konča s policijo,
včasih se ljudje kar zaletijo.

V stavbi je včasih prisotno pretirano veselje,
ampak ljudje ne vedo, kam to pripelje.

Zarja Moge, 8. a

IZŠTEVANKA

Koronca Polonca po zraku leti,
ostani doma, da te ne dobi.
Če te koronca Polonca ulovi,
v karanteno greš ti.

Jan Čepe, 2. a

IZŠTEVANKA

Ati, mami, Leila, Taj,
dajte mi igračo nazaj.
Če igračke ne dobim,
sama se poveselim.
Plešem, skačem sem ter tja,
kak' je lušno bit' doma!
Kdor pa igrač ne deli,
en, dva, tri – naj lovi!

Zala Veber, 2. a

Maks Radaš, Leila Neuvirt,
Kira Stojadinović in Mia
Pišek, 1. a, ustvarjajo.

MALIM SO VŠEČ (pesem po zgledu)

Malim so vseč nenavadne reči,
kot recimo policaji,
kot recimo gasilci,
kot recimo vrtnarji.

Malim so vseč sladke reči,
kot recimo čokolada,
kot recimo evrokrem,
kot recimo bombončki.

Malim so vseč smešne besede,
kot recimo porkamotorka,
kot recimo šmentana muha,
kot recimo fiks na hamol.

Bor Matjašič, 2. a

Malim so vseč nenavadne reči,
kot recimo astronauti,
kot recimo vampirji,
kot recimo superjunaki,
Kot recimo, kot recimo ...

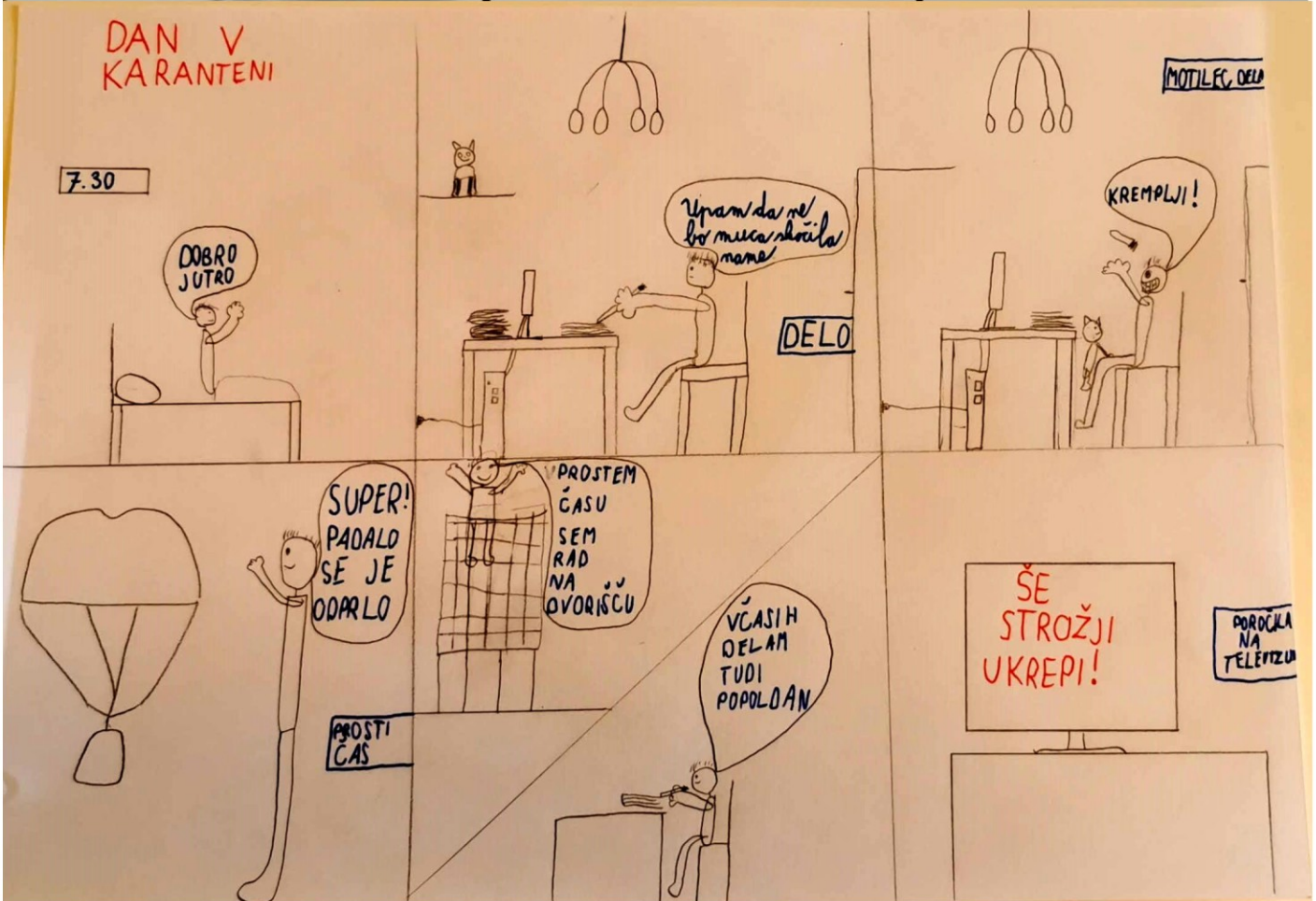
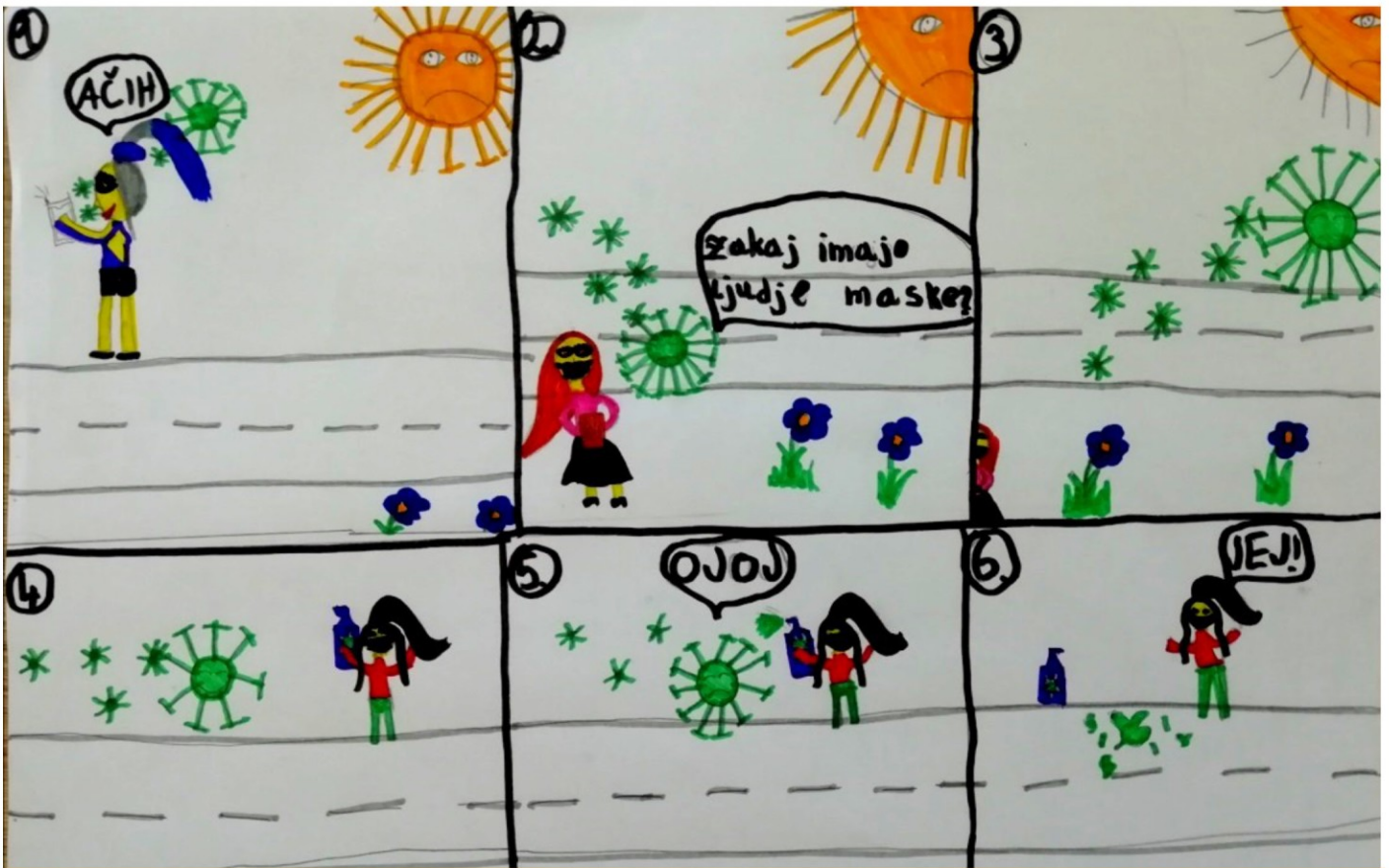
Malim so vseč sladke reči,
kot recimo tortice,
kot recimo penice,
kot recimo kokice,
Kot recimo, kot recimo ...

Malim so vseč smešne besede,
kot recimo čunga lunga,
kot recimo cartek martek,
kot recimo huba buba,
Kot recimo, kot recimo ...

Ota Brina Podlesnik, 2. b

STRIPA O KORONAVIRUSU

Lucija Moge in Adam Robin, 6. a

MED KORONAKRIZO PEČEMO IN USTVARJAMO

SLADKO DREVO

Na slikah so:

Anaja Pintarič, Andraž Vamberger, Špela Fajt, Jure Križan, Taj Vilčnik, Jan Lešnik, Ota Brina Podlesnik in Nejc Pečnik.

